

[Grethe Philip.]

Hensynet til den almindelige økonomiske balance og hensynet til en snarlig lempelse af kreditrationeringen må blive afgørende for størrelsen af de statsindtægter, der skal sikres i det kommende år. Måske er det spørgsmål værd at overveje, om tiden er ved at løbe fra den tilbagevendende debat om kasseoverskuddet som en størrelse, der fastlægges på forhånd og er til drøftelse under finanslovdebatten. Ideen i finansloven er jo fra gammel tid at give en samlet oversigt over statens indtægter og udgifter for det kommende år, men er det hensigtsmæssigt én gang om året ligesom at skulle tage stilling til, hvor meget vi over finanspolitikken vil stramme for året som helhed? Har vi ikke snarere brug for en smidig politik tilpasset året igennem efter den aktuelle udvikling, og hvorledes kan dette bedst gennemføres i samarbejde mellem regering og folketing?

Jeg vender mig derefter til de enkelte poster på finanslovforslaget. De samlede udgifter tager igen, som det allerede er sagt nogle gange her under debatten, et stort spring opad fra 13,3 milliarder kr. til 15,7 milliarder kr., og samtidig stiger indkomsterne fra 15,2 til 16,7 milliarder kr. En meget væsentlig del af disse udgifter går til lønninger og heraf igen et klækkeligt beløb til administration. På ny må man derfor spørge, om alle disse udgifter nu er tilstrækkeligt begrundet. Er vor administration rationaliseret nok, udnyttes arbejdskraften efter kvalifikationer og formåen, finder der unødigt overlappning sted o. s. v.? Det er jo en diskussion, der har været ført adskillige gange før i det høje ting. Den nyindførte undervisning på forvaltnings-skolen er et skridt i rigtig retning. Forhåbentlig viser det samme sig at være tilfældet med det nyoprettede administrationsråd. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at ønske rådet og dets formand lykke til i arbejdet. Af pressen ser jeg, at rådet har stillet forslag om, at ethvert lovforslag bør ledsages af en beregning over de administrative omkostninger. Hvis det er realisabelt, er det en ikke ringe idé. Jeg håber, det da vil følges op af beregninger over administrationsudgifterne ved de ændringsforslag, folketinget under behandlingen i tinget lægger op til. Det er jo en kendt sag, at

politiske kompromiser ofte er administrativt tungt håndterlige.

En meget stor del af driftsudgifterne er bundet af lovgivningen. Det gælder også refusionen til kommunerne. De nugældende refusionsregler giver kommunerne mulighed for at drive en aktivitetspolitik, der i den enkelte aktuelle situation kan stemme dårligt overens med statens konjunkturpolitik og måske lede investeringerne i en retning, der ikke i tilstrækkelig grad tilgodeser helhedssynspunkter. Der er jo nedsat et udvalg, som drøfter disse spørgsmål. Jeg er ganske klar over, at ændringer i refusionsreglerne ikke i praksis kan få betydning for det foreliggende finanslovsforslag. Men der kommer jo et år efter dette, og det var rart meget snart at komme frem til en principiel drøftelse. Jeg vil derfor bede den højtærede finansminister oplyse, hvornår vi kan vente at høre noget fra udvalget.

Da vi har fået en særlig redegørelse fra den højtærede socialminister vedrørende hele det sociale område, som senere skal til debat, skal jeg lade dette ligge nu.

Blandt de mange andre områder vil jeg gerne trække et enkelt frem; det drejer sig om u-landshjælpen. I u-landsstyrelsens seneste beretning siges det, at Danmark ligger væsentligt lavere med sin bistandsydelse til u-landene end så godt som alle andre OECD-lande. I 1965 kom vi ifølge finanslovtallene op på 121,4 mill. kr., svarende til 0,17 pct. af bruttonationalproduktet. Måske den højtærede udenrigsminister kunne oplyse, om vi har udnyttet denne ramme. Under alle omstændigheder ligger vi meget langt fra den ene procent, vi ifølge det af FN fastsatte mål skal nå op på senest i 1970. Stigningstakten frem til næste år er heller ikke imponerende. Ser vi alene på den tekniske bistand, går beløbet op fra 62 mill. kr. til 78 mill. kr. Den samlede bistandsudgift ligger, så vidt jeg kan se, ifølge forslaget på 117 mill. kr. Da bruttonationalproduktet forventes at stige næste år, betyder det, at bistandsprocenten går ned under de 0,17 pct., der var budgetteret for i år. Men selv om man i årets løb skulle nå op på en samlet bistand på 150 mill. kr., således som det er nævnt i fremsættelsestalen, vil bistandsprocenten dog stadig være meget lille.

Jeg har indtryk af, at en væsentlig ud-